

По едно време Митко взе малкото си братче, отдѣли се отъ другаритѣ си и се запжти къмъ дома си.

Майка му бѣ седнала на двора съ група съседки и разговаряше съ тѣхъ.

— Е-е-е, че какъ тѣй се завръщатъ толкова рано моитѣ играчи? — обърна се тя къмъ дветѣ момчета, когато приближиха.

— Мамо, ела да ти кажа нѣщо, — рече ѝ Митко. Хвана я за ржка и тя тръгна следъ него.

Въ кжщи той ѝ разказа всичко, що бѣ научилъ отъ другаритѣ си за Тошко. Баща му билъ много богатъ човѣкъ, но западналъ и умрѣлъ. Майка му дошла съ децата си въ София да търси работа, но нигде не могла да намѣри...

— И азъ зная това, а ти какво искашъ сега отъ мене? — запита Митковата майка.

Той не отговори нищо, а се затече къмъ тавана. Не следъ много донесе едни свои вехти обуца, на които само подметкитѣ бѣха продрани и токоветѣ разкривени.

— Да ги дамъ ли на Тошко? — каза Митко и заразправя за голѣмитѣ широки ботуши.

— Скжсани сж. Ще се обиди момчето! — отвърна майката. Да имахъ пари, да имъ поставимъ поне едни нови подметки! Но .. сега нѣмамъ, а и баща ти отдавна не е получавалъ заплата.

— Мамо, ние съ батко имаме въ касичкитѣ си, Да дадемъ ли отъ тѣхъ? — обади се малкиятъ Иванчо съ свѣтнали отъ радостъ очички.

Въ отговоръ майката цѣлуна дветѣ момчета.

Тѣ отърчаха съ вехтитѣсбуца въ дюкянчето на дѣдо Георги. Угсвориха да имъ направятъ нови подметки и токове, които заплатиха.

На другия день Тошко играеше заедно съ веселата детска дружина.

Хр. Спасовски